

posebno na odraslo mladež se ozirati, da njo pridobimo za pravično reč, in da njo likamo in urimo za njen poklic. Kdor želi svoj vrt z zlahtnimi drevesi zasaditi in obilno dobrega sadja pridelati, mora si mladih drevesic oskrbeti, stara se ne dajo presaditi in se rade vsušijo; ravno tako je potrebno, da se mladež, ki je podobna mladim drevesom, lepo oskrbi, olika in uri, da bo rodila ob svojem času zlahtni sad pridnosti in poštenosti; stari gospodarji pa ostanejo, kar so; za nje je prepozno in pretežavno, da bi se v domači besedi dovolj izurili.

Moj nasvet je tedaj ta-le: za prihodnje leto naj vsaka premožnejša hiša na Slovenskem pristopi k družbi sv. Mohora, ktera za 1 gld. toliko koristnih bukev družnikom podaja, in v vsaki srenji ali vesi se naj naroči saj eden „Slov. Gospodar“, in ker mladenči nimajo obilo denarja, naj se po trije združijo; po takem plača vsak za celo leto 1 gld., in dobivajo vsak teden eden list „Slov. Gosp.“, kterege v nedeljo skupaj beró, in kar eden ne razumi, pa drugi pomaga razložiti. Poskusite in bote videli, da bo šlo dobro naprej. „Labore et opere dii omnia vendunt“, — za delo in trud se vse dobi; kdor pa ne dela, ni vreden, da živi. —

Slovensko slovstvo.

Jezičnik ali Metelko

v slovenskem slovstvu.

se imenuje kniga, ktero je marljivi in učeni gospod profesor Jože Marnj v Ljubljani spisal. Tvarina knige prihajala je od l. 1871—1873 v „Učiteljskem Tovaršnu“, kterege pri tej priliki vsem gg. učiteljem, ki so nam prijatelji, gorko priporočamo, ker je poln prav tehtnega poduka za ljudske učitelje. Vse te sestavke je zdaj g. pisatelj v eno knigo povzel in jo prijateljem „Jezičnika“, kot IX. X. in XI. letnik podal.

V eni knigi najdeš popisano imenitno dōbo, ko se je novoslovensko slovstvo krepko vzbujati začelo, kakor tudi slavne možé, ki so z uma svitlim mečem duševnemu prerobenju Slovencev pot pripravljali. Sredi med njimi stoji slavni Metelko, prvi očitni učenik slov. jezika v Ljubljani; okoli njega pa vidimo celo vrsto nepozabljivih mož, ki so celino kopali na slovstvenem polji, ter sejali seme, ki je med silnimi viharji in skoro brez vse obrambe vendar také lep sad rodilo.

To popisuje prav mikalno kniga, s ktero si je g. pisatelj v zgodovini slov. slovstva veliko zaslugo pridobil, ker je prav umno in natančno zbral gradivo zgodovini slovstva v tako imenitni dōbi. Bralec ima dvojno korist pri tej knigi: prvič se seznani z blagimi možmi, ki so s toliko ljubeznijo in potrpljivostjo delali na slovstvenem polji, kar nam v najlepši izgled služi; drugič se pa tudi

igrajé nauči lepe slovenske pisave, o kateri najde premnogo primerov navedenih.

Vsem prijateljem slov. slovstva torej izvrstno delo pristréno priporočamo, posebno še pa slov. mladeži na srednjih šolah in vseučiliščih, ki se bo iz te knige naučila spoštovati možé, ki so pravi očetje novejšemu slov. slovstvu, ktere pa zabuhla ošabnost nekterih, v sebe preveč zaljubljenih učenjakov, rada pod klop meče.

Kniga se dobi za 1 gld. pri knigarju Gerberju v Ljubljani.

Dopisi.

Iz Maribora. (Kako se nemškutar zagovarja.) Ruški trgovec Peter Jakopp (za zimo bi mu nasvetoval še eden p privzeti in pisati: Jakopp, da je bolj toplo!) se v „Marburgerci“ zagovarja proti dopisu v „Gosp.“ štev. 47., ki mu očita, da se je on, posestnik krčme „pri hudi luknji“ potezal pri volitvah za nemčurstvo. Iz njegovega odgovora je pa razvidno le to, da njemu, ki je rojen Slovenec iz Pušave, ne gre to v glavo, da je velika neumnost in krivica, če rojen Slovenec pri volitvah dela za najhujšega narodnega nasprotnika, in s tem svoj lastni rod zatira. Tega naš Jakopp ne ume in ne bo menda nikdar umel, ker se jezi nad dopisnikom, ki mu je resnico povedal. Na smeh pa sili človeka, kako da Jakopp tam orehe oteplje, kjer jih ni. Dopisnik je imenoval Jakoppovo krčmo „hudo luknjo“, ker jo ljudje tako imenujejo; Jakopp pa misli, da je dopisnik sam to ime krčmi dal, češ, da mu je hiša zoperna, kjer se „za napredek kaka dobra beseda govori“. Če je od tod ime nastalo, se mora za naprej po Jakoppovem razlaganju krčma imenovati: „Napredek pri Jakoppu v hudi luknji“.

In ker je dopisnik Jakoppu očital, da si je z denarjem slovenskih žuljev opomogel, zdaj pa proti Slovincem pri volitvah dela, hoče Jakopp to odbijati s tem, da tudi duhovniki radi prejmejo denar iz slovenskih, ožuljenih rok. E gospod Jakopp, o tem nema dvoma, da zasluženi denar vsak rad prejme; vprašanje je le, ali je prav, da človek, ki med Slovenci in ob slovenskih prihodkih živi, pri volitvah proti Slovincem dela. Glejte, na tej veji orehi visé, tukaj jih otepajte, če morete.

Da slednjič naš Jakopp železniškega uradnika in nemškutarja brani, ker pri volitvah iz vseh moči za nemčurje dela, ima celó prav, ker vrana vrani oči ne izkoplje.

Iz Gradca. Čitateljem „Slov. Naroda“ se je gotovo, ko so brali vest, da so tukajšnji slov. dijaci narodno-liberalnim slov. poslancem na čast v petek 12. t. m. neko „besedo“ napravili, moralo saj nekoliko čudno zdeti, da „Narod“ o tej svečanosti poznej besedice več ni črnil. Meni saj